

דרכונו נלקח - שמו ברשימה השחורה

איך ברה אורנשטיין

בשם זה בשירותה - לא פעלה המשטרה. אורנשטיין ואנגלשטיין אמרו לנו כי הי' רשיון מיועד לבלגיה, העירו הסוחרים הי' נפגעים את תשומת לבם של החוקרים. כששאלנו מי הוציא את הרשיון, הסבירו לנו שיהודה דהידוביץ, המפקח על היהלום, מי, הוא חתנו של אנגלשטיין וגיסו של צבי אורנשטיין. הכל בסדר, אמרו לנו, סיפרו הסוחרים המוועזעים מאובדן רכושם.

★ ★ ★

חברת הביטוח חשרת

המחומח הראשונה שאחרי השוד חלפה. הנהלת הבורסה, שנפגעה קשה ממקרה השוד השלישי בשנה אחת, החלה בפעולה נמרצת לפיצוי הסוחרים הנפגעים. חקירה ראשונה העלתה כי חברת יהלומי הנגב, מפעל פיתוח מאושר על-ידי הממשלה בזכות בית-החרושת שהועמד לרשותה בי-בארשבע, על כל עסקיה, ב-30 אלף ליש"ט. אך הסוחרים הנפגעים לא יכלו לקבל את הפיצויים המגיעים להם. כי-גם אם היתה חברת הביטוח הבריטית לוויד מוכנה להאי-מין, שאמנם בוצע שודיהלומים אמיתי אצל לקוחותיה, הרי הסוליסה עצמה היתה משועבדת באחד הבנקים בתל-אביב. יש לנו נושים גדולים מכך, הטיחו אנגלשטיין ואורנשטיין באוזני הסוחרים התובענים. באותם הימים, בהם התנהל המשא-ומתן אודות הפיצויים בתל-אביב, ביקר אורח במשרדי הענף הפלילי במשטרת מחוז תל-אביב. בשיחה פני-אל-פנים עם אחד מקציני

כי בנו הצעיר של אנגלשטיין עזב את ישראלי ימים אחדים לפני ביצוע השוד וחזר אחריה, ואם הם יודעים גם כי מפעל יהלומי הנגב בבאר-שבע נמכר לפני חודשים אחדים על-ידי המפקח על היהלומים, קרובה של משפחת מנהלי-החברה, ללא כל מיכרו. בכל זאת המשיכה המשטרה בחקירה שלא העלתה כלום. מפעם לפעם נפתח תיק מחודש, כמו למשל בפרשת הווג פייג, שחזר מבלגיה ונחשד בקשר עם השוד בתל-אביב. אורנשטיין ואנגלשטיין נחקרו שוב ושוחררו שוב.

כשהתפור הערפל, חודשים אחדים אחרי השוד, אפשר היה ליצור את התמונה הי' אפשרית הבאה: שני הסוחרים, שניהם מנוסים וחקיקים במקצוע, בניים למשפחות יהלומים חתרי-קות מבלגיה, החלו לאסוף את כמות היהלומים שרצו לרכוש, כעשרה ימים לפני ביצוע השוד. הם הצטיידו ברשיון חתום בידי קרובם, המפקח על היהלומים יהודה דהידוביץ, שלא ידע כמובן את מטרותיה האמיתית של עיסקת קרוביו.

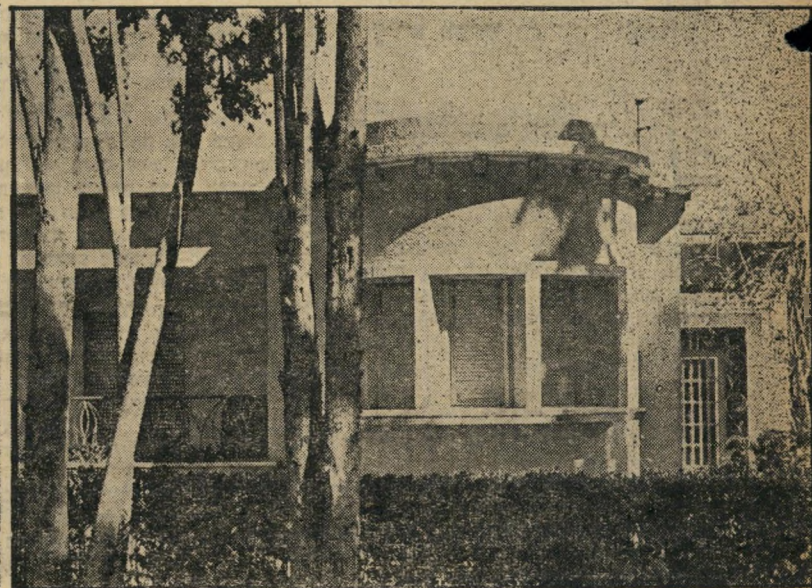
הרשיון הממשלתי שהיה בידיהם של מנהלי יהלומי הנגב, היה מיועד ליצוא לבלגיה. לסוחרים ולמתחכמים, להם הציעו אנגלשטיין ואורנשטיין מחירים גבוהים במיוחד, הסבירו, יש לנו עיסקה טובה בי-בלגיה. הם לא סיפרו אף לאחד מהם על התייר בסקין, שבא בשם חברת פישר כביכול. אם היו עושים זאת, היו הסוחרים והמתחכמים רוצים להיפגש בעצמם עם בסי-קין, כדי להיחזק ברצינות העיסקה הזאת.

האב ישראל אורנשטיין שצולם השבוע בחזיתו בנתניה, הוא אביו של צבי אורנשטיין, הסוחר שהתחמק מבין ידי משטרת ישראל וברח לבלגיה. כאשר נשאל היכן בנו, היתמם ישראל אורנשטיין, השיב כי לא ידע שהוא הסתלק מן הארץ יחד עם משפחתו.

ביום בו נשמעה הבקשה, נמצא כבר אורנשטיין עצמו בכריסל. "הופתעתי מאד", אמר עורך-הדין טרובוביץ בתל-אביב. "אני מבקש לבטל את בקשתו". השופט למ הרים את גבות עיניו. "מענין לשאול את המשטרה כיצד הצליח אורנשטיין, נגדו הוצא צו איסור יציאה מן הארץ, להימלט", הציע פרקליטם של הנו-שים. "גם אני התעניינתי בפרשה", הודה למ בחיור. "הסבירו לי שיש הרבה יהודים והרבה שמות, ואי-אפשר להשיג על כולם". קצין המשטרה שהסביר דברים אלה בי-צורה זו לכבוד השופט המחוזי ד"ר יוסף למ, מחונן בחוש הומור עילאי. אם היה מחתר, יחז עם חבריו, על חלק מכשרונו זה ומתמסר יותר לעבודתו המסחרית, יחכן והיה מצליח. למרות, ריבוי היהודים והשמות, למנוע את בריחתו של הנשדד-מישראל, אחרי שהשאר אחריו חובות בלתי נפרעים, בסך רבע מליון ל"י.

ריות, הוא חייב לעשות זאת - לפחות כדי להעזר באינפורמציה על המימנות האנשים אתם הוא בא בקשרי מסחר. אפילו אם הסוחר לא מצא לנכון לבקר בבורסה, הרי היה צריך לפחות להיר-פגש עם שני מנהלי חברת יהלומי הנגב, כלומר גם עם אנגלשטיין. עיסקה בקנה-מידה כזה, של אלף קאי-ראט, בערך של 85 אלף דולאר, נעשית שלבים-שלבים: אין להניח כי סוחר והיר ומנוסה יסכים להציג את כל מטען היהלומים בפני סוחר הקונה אותם ממנו. עיסקות יהלומים נעשות בדרך כלל, ביחוד אם הן מכתנות ליצוא. במאזנים הי' רשמיות של הבורסה בתל-אביב. תיאור העיסקה, לפי גירסתם של אנגל-שטיין ואורנשטיין, עומד בסתירה לכל הי' עובדות הללו. אין ספק, כי בסקין לא היה

כדי לעשות זאת, למנוע את בריחתו של אורנשטיין, לא צריך היה להיות שרלוק הולמס בריטי או פרי מיסטר אמריקאי. מס-פיק היה להחריף גם את דרכונו השני - הבלגי - של אורנשטיין, אם נמצא ברשותו, ולהפיק את תמונתו בכל תחנות הגבול בישראל. אין להניח כי הסוחר המכובד עזב את הארץ במעמקי ספינת-משא, או בתא-המטען של אחירון נוסעים. אין כל ספק בכך, כי הוא עשה זאת לאור היום או לאורם של זרקורי שדה-התעופה בלוד.

★ ★ ★

סכנת חיפוש הענף

בתוך כורסת-קטיפה עמוקה, באחת משלוש החילות הדומות להפליא, בי-פרדס הגדוד, היתמם אביו של צבי אורנשטיין: "אני לא יודע כלום. אני סוחר טקסטיל. אין לי קשר עם יהלומים. לא ידעתי שבני ברח מן הארץ. לא ידעתי שמשפחתו נסעה. אני לא יודע כלום. הוא עם החותן שלו עושים את הכל..." את אורנשטיין אי-אפשר היום להחזיר מבלגיה. בין שתי המדינות לא קיימת אמנת הסגרת-פושעים. בישראל עצמה דאג אורנשטיין לא להשאיר אפילו פיסת-כרטיש אחת על שמו. הפוליסה על סך של 30 אלף לירות השטרלינג נשארה משועבדת בבנק.

אנגלשטיין

גם תמונה זו צולמה מתוך חדרו, שהופקד במזכירות בית-המשפט למנוע בעד סוחר היהלומים לעזוב את הארץ.

ולא נברא. אין גם ספק, כי האמת סביב פרשת השוד בחברת יהלומי הנגב קרובה מאד או זהה עם גירסה זו.

★ ★ ★

"יש חרבה יהודים..."

בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, הציצו תמונותיהם של אורנשטיין ואנגל-שטיין מתוך הדוכונים המופקדים למשמרת. השבוע היה השופט למ צריך לעיין בי-קשתו של צבי אורנשטיין להתוודע לו את דרכונו. "מורש נמצא במשא-ומתן עם נושיו, בקשר לתשלומים", כתב בבקשה עורך-הדין משה טרובוביץ, מרקליטו של אורנשטיין. "הוא מבקש משום כך לחזור לו את דרכונו".

הווילה

של צבי אורנשטיין ברחוב נראית עתה: סגורה ושוממה, לידיה במשך לילה שלם, השתכנעה כי

פרדס הגדוד, נתניה, כפי שהיא תריטיה מוגנים. המשטרה ארבה אסנם ברה אורנשטיין לבלגיה.

הענף, ביקש האורח למסור ידיעות נוספות על פרשת השוד בחברת יהלומי הנגב. "אין לך מה למסור", שטע אורח הקצין, "ברור שהשוד מבויים. חבל רק שאין לנו הוכחות". האורח מסר למרות זאת את חשדותיו לקצין: הוא הבחין, ימים אחדים לפני השוד, באיש העולם התחתון מתל-אביב, כשהוא משוחח בנתניה עם הנשדד צבי אורנשטיין. גם אחרי השוד נראו השניים יחד בנתניה. הקצין שמע אך אך גבה עות. כאשר, לפני אחת מתעלומות היהלומים האחרונות, נראה אותו עברייני שוב בנתניה, לא הטיח האורח את עצמו למשטרה. "הם יודעים הכל", הסביר בחיור. אין לדעת אם חוקריה של משטרת-ישראל יודעים את הכל: אם הם יודעים, למשל,